

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. V. Quanta ſit præſtantia muneris Sacerdotum, & quanta virtutum
facultas ad id præſtandum ſit neceſſaria, iuxta ea quæ in cæremonijs
conſecrationis eorum inſinuantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

CAPVT V.

QUANTA SIT PRÆSTANTIA MVNERIS SACER-
dotum, & quanta virtutum facultas ad id præstandum sit necessaria, iuxta
ea que in Ceremoniâ consecrationis eorum insinuantur.

HXDICTIS JN SUPERIORIBVS CAPITIBVS
cognoscere licet excellentiam Sacerdotum Euangelico-
rum: quos Christus Dominus noster Patres constituit
hominum in esse gratiæ; medicos in infirmitatibus;
iudices peccatorum eorum, cum potestate ea remitten-
di; Ianitores & Clauigeros cæli cum potestate eius
portas aperiendi & claudendi; aduocatos & interme-
dios inter Deum & homines; inspectores & tutores pugnantium in con-
flictu mortis; & super omnia sunt nutrices, quæ illos educant, & alunt ci-
bo vitæ, quem è cælo descendere faciunt. Propter quos dicitur de Ec-
clesia, quod sit quasi a *navis inſitoris de longè portans panem suum*. In qua re
absque vlla comparatione excedunt potestatem Moysis, qui faciebat de-
scendere manna è cælo; & Sacerdotum eius: qui semel in vita, & quasi
prodigiolè faciebant descendere de cælo ignem, qui Sacrificium ipsorum
combureret; aut vt Angelus aliquis veniret, aut aliquis lucis radius, aut
nebula, quæ Deum repræsentaret: nostri autem Sacerdotes faciunt de
cælo ad terram descendere, non manna corruptibile, sed Verbum Diui-
num incarnatum; manna absconditum & incorruptibile; non materia-
lem ignem, sed ipsum ignis Creatorem, qui dicitur: *b ignis consumens*; non
Angelos, sed Angelorum Dominum multis eorum millibus stipatum; non
visibilis lucis radios, sed ipsummet Solem, à quo lucis inuisibilis radij
procedunt: qui est in suo cælo Empyreo, cælestem illuminans Ierusalem,
de qua Sanct. Ioannes dicit, quod *c non egeat Sole neque Luna vt luceant in
ea: nam claritas Dei illuminat eam; & lucerna eius est Agnus*. Inde autem Diui-
nus hic Sol lucem mittit cælestem, & radios ignis charitatis, cum Sacer-
dotes administrant reliqua Sacramenta: nam cum baptizant, mittit ra-
dium quendam lucis & gratiæ, quo baptizatos efficit filios Dei adopti-
uos: quando absoluunt, mittit radium ignis consumentis & comburentis
omnia pœnitentium peccata: quando unguunt extrema vnctione, mittit
alium radium, quo sanat & confortat animas ægrotantium. Non enim
aliud est baptizare, absolvere, unguere, & chrysmate signare, quàm addu-
cere ex cælo radios gratiæ & luminis cælestis, prodeuntes à Sole Iustitiæ
Christo Seruatore nostro. Quando autem Sacerdos consecrat, deducit de
cælo ad terram; & à dextera Patris ad manus suas ipsummet Solem Iu-

^a Pro. 31, 14.

^b Deut. 4.
24.

^c Apoc. 21.
23.

l Isai. 30.8
1. Re. 20.11

e Cant. 1.1.

f Luc. 12. 49
Lib. 3. de Sa
cerdotio.

g 3. Reg. 13.

38.

h Lemit. 9.

4.

i 2. Paral.

7. 13.

2

e. 5. de Eccl.
Hierarch.

K Malac. 2.

7. ca. 12. de

Eccl. Hier

arch.

stitiæ cum omni sua pulchritudine & splendore, quem in throno suo ha-
bet; quamuis tectum nube accidentium panis & vini; quia mortalium or-
culi non potuissent tantam lucem & pulchritudinem intueri, si discoo-
perta fuisset. Et Sol ille, qui reuersus est, decem lineis per gradus, quos descende-
rat, (nam relictis nouem choris Angelorum, humiliavit sese vique ad
vnitionem cum humana natura) quotidie renouat stupendum hoc factum.
Nam transiens per hos nouem choros, ad nos descendit instar cibi & po-
tus, vt animabus nostris sese coniungat; & qui ab antiquis Patribus deli-
deratus fuerat, & petitis spatio quinque millium annorum, clamantibus
vt tandem veniret, dicente sponsa illius temporis: e osculetur me osculo oris
sui, coniungens scilicet Diuinam suam naturam cum mea: nunc in momen-
to sæpius in die ad vocem Sacerdotis consecrantis, descendit de cælo, vt
sua sponsa sese coniungat, non solum ore ad os, sed toto suo corpore to-
toque suo Sanguine ingrediens in eam, vt eam in suum Diuinum Spiritum
transformet. Et qui in cælum ascendens, misit Spiritum suum Sanctum
in forma ignis: descendit quotidie per manus Sacerdotum, ad eundem
amotis ignem communicandum: adimplens inuisibiliter, quod aliquan-
do dixerat: *ignem veni mittere in terram: & quid volo nisi vt accendatur?* adest
enim (ait S Chrysostomus) Sacerdos, non ignem gestans materialem, sicut
Abraham, vt suum offerret Sacrificium: sed Spiritum Sanctum, qui est ignis
consumens, quo vestitus venit: *preces Diuinas fundens, non quo flamma cæli-
tus delapsa, sacra apposita absumat, vt factum est tempore g Elie; aut quando
h Aaron fuit consecratus, aut quando i Salomonis templum fuit dedicatum;
sed vt flamma gratiæ & ignis Diuini, qui panis & vini substantiam consu-
mens, in eorum locum ingrediatur corpus & Sanguis Christi, & per ipsum
omnium animos & corda inflammet, à peccatis & imperfectionibus man-
dans puriores reddat argento igne excocto, & splendidiore anro ex conflatio-
rio prodeunte. Ex quo fit, vt in Sacerdote tres sint actus Angelicæ Hie-
rarchiæ, purgandi scilicet, illuminandi ac perficiendi. Nam spirituali igne,
quem per Sacramenta tradit, & Sacrificijs ac orationibus impetrat: puri-
ficat peccata, & illuminat, perficiens virtutum splendorem. Et quamuis
SANCTVS DIONYSIVS hos tantum duos actus ei tribuat; licet
tamen etiam ei tribuere actum perficiendi, quatenus per communio-
nem eleuat ad vnitionem cum Deo. Quamobrem non mirum esse, ait
idem Sanctus, quod cum Angelis conferatur, dicatque Propheta: *k la-
bia Sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirent ex ore eius: quia Ange-
lus Domini exercituum est.* Et plus est quàm Angelus in potestate: qua po-
test panem & vinum in Corpus & Sanguinem Christi conuertere: quod
Angelis & Seraphinis non est concessum; & potest remittere peccata, ha-
betque clauis cæli, vt eius portas aperire possit & claudere: quæ illis non
sunt*

sunt concessæ. Cum igitur Angelos in potestate excedat: non mirum quod eisdem in scientia & Sanctitate imitetur: Vt quemadmodum *Angeli sunt potentes virtute, facientes verbū Dei*: ita Sacerdotes sint etiam potentes, obediendo Christo Domino, sicut Christus ipse (si ita loqui licet) eis obedit, cum consecratur, descendens in eodem momento è cælo ad Sacramentum. Sacerdotium (ait S. Chrysostomus) res est quæ geritur in terra, est tamen inter res cælestes numerandum: idq; iure optimo: non enim est inuentio mortalium, aut Angelorum, aut Archangelorum, nec alterius creatæ potestatis, sed institutio est ipsiusmet Dei, volētis eleuare homines in terra viuētes ad ministerium quoddam Angelicum. *Et ideo necesse, inquit, est Sacerdotem sic esse puram, ac si in ipsis calis collocatus inter cælestes illas virtutes medius staret.* Eò quod viuētib; eis in terra, concesserit Deus dispensationem rerum spectantium ad cælum: dans eis potestatem, quam neque Angelis, neque Archangelis concessit. Hæc S. Chrysostomus.

His adde (vt S. Gregorius aduertit) Diuinam Scripturam Sacerdotes non solum Angelos appellare, sed etiā *Deos*: nam vt in *Moyse constituit Deus Pharaonis*: ita eos constituit in *Deos hominum*: vt qui Diuina autoritate Dei causas iudicent, ferantque sententiā non dico de iniurijs, quibus homines mutuo se afficiunt; sed de ijs, quibus ipsi afficiunt Deum. Et quidē non per modū intercessionis aut obsecrationis, sed eū autoritate & imperio dicūt: *ego te absoluo*. Adeoq; sunt cum Christo coniuncti & vniti; vt, quasi essent idem ipse Christus, super ipsum panē dicant: *hoc est corpus meū*; & ita illum in corpus ipsiusmet Christi conuertunt. Quare merito tenentur eum imitari in sanctitate & vitæ perfectione, quem imitantur in autoritate & potestate Diuina. Ac propterea S. Dionysius dixit: *qui Sacerdotem dicit; auctiorem prorsusq; Diuinum insinuat virū*. Cuius officium (vt ait S. Gregorius Nazianz.) est *Deificare homines*, talem eis cibum porrigens, quo sumpto ad vitam quandam Diuinam eleuentur: in qua ipsi debent esse eminentiores.

§. I.

EX His deducere licet præstantiam & eminentiam virtutis ac Sanctitatis ad excelsa adeò ministeria exercēda necessariæ. Primum enim si Sacerdotes sunt Angeli, ac Di; in suo officio: etiam debent esse tales in vita: ita vt hæc in eis non humana sit, sed Angelica ac Diuina; vt contendant ad summam similitudinem, quam poterunt, peruenire in puritate & Sanctitate cum Angelis, & cum ipso met Deo imitando eius Diuinas virtutes ac perfectiones. Quò enim gradus officij proximior est Deo: eò maiore exigit similitudinem cum ipso: vt qua par est dignitate exerceatur. Sed quoniā omnis creaturarū dignitas breuis & exigua est, si cum suprema amplitudine & maiestate conferatur: necesse est hunc defectum, humilitate & integra subiectione, obedientiaq; voluntati ac directioni Diuinæ suppleri

Ita

1. Pf. 102. 20

" Lib. 3. d.
" Sacerdotio3.
L. 4. Epi.
ca. 75. |
in Exod. 7.
n. c. 22. 9.
Psal. 81. 6.
Dionys. 1. c.
12. de Eccle.
Hierarch.De Eccles.
Hierarch. c.
1. Orations
130.

7.

2.

Ita ut homo agnoscat suam miseriam, indignitatem, exiguasque vires, & facultatem; & seipsum propterea tanquam puluerem, & cinerem humiliet in conspectu maiestatis Diuinæ; coram qua tremunt Potestates cælestes: sed interim tanquam seruum subijciat sese promptum & paratum ad omnia, quæ eius Dominus & Creator de ipso constituerit. Sed, ne humilitas incidat in pusillanimitatem, adiungenda est fiducia de omnipotentia Diuina, & immenla eius bonitate ac misericordia. Cùm enim ipse Deus ad ministeria aded excelsa dignatur viles aded debilesque Creaturas eligere: simul videtur omnipotentiam suam ad eis fauendum obligare: quia ita exigit infinita eius bonitas & charitas, cuius iugum & onus suaue est ac leue: gratia enim sua assistit, iuuatque ad illud ferendum, & plenè exequendum officium, quod committit. Ac propterea vult sibi confidi, in hac enim fiducia magna suæ fortitudinis pars consistit: iuxta illud Isaia: *qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem humanam in Diuinam, assumunt pennas sicut aquila*, quæ fortis ac generosa est avis, ad facinora aded gloriofa aggredienda. Sed quoniam fiducia de prouidentia & omnipotentia Diuina nostram etiam industriam ac diligentiam requirit: (non enim solus vult Deus talia opera efficere) necesse est, Sacerdotes magno feruore manum apponere, & ex parte sua totam virtutem, scientiam, & prudentiam adhibere, quam hæc ministeria requirunt: non parcendo labori, asperitati, aut difficultati alicui, ut ea valdè exactè præstare possit; & offerre se ad gestandam crucem Christi, cuius ministerio coniunctam & annexam.

5. CUM igitur Sacerdotes simul cum reliquis ad superiores & inferiores gradus spectantibus, Hierarchiam & Rempubl. quandam Ecclesiæ Catholicæ constituent: quæ quasi corpus quoddam est cum suis membris & capite: necesse est omnes inter se summa charitatis vnitione, magna conformitate, & pace esse coniunctos: ut sic magis splendeat ministeriorum eorum excellentia, quæ non possunt commodè fieri, nisi multis conuenientibus: qui tamen non benè conuenient nisi valdè benè sint coniuncti. Ex quinque his partibus seu capitibus conficitur perfecta virtus & facultas ad statum Sacerdotalem, eiusque ministeria necessaria. Et omnia quinque deducit mirabiliter S. Dionysius ex quinque præcipuis Cæremonijs, quæ suo tempore adhibebantur in consecratione Sacerdotum. Nam primum, ait, accedebant propè altare, representantes *castissimum & sacratum accessum, per quem Deo similes fiant; & Diuinis castissimisque, & sacrosanctis altaribus pro viribus digni*. a Qui enim accedit ad Deum, ut ait Dauid, *illuminatur; & facies eius non confundetur*: nam absque pudore poterit eius teruitio assistere cum splendore sanctitatis, quam à Diuina eius præsentia recepit. Et cum non accedamus ad Deum gressibus corporis, sed anima

De Eccles.
Hierarch.
c. 5. p. 2.
1.
1. Psal. 33. 6

affectu.

affectionibus: ille censetur ei esse propior, qui maiorem cum ipso similitudinem habet in vite puritate. Ex quo fit, vt quamprimum altare accedunt, flectant vtrumque genu: vt auctori mysteriorum Deo suam integre subiciant vitam; vt sic protestentur humilem, integram, & perfectam subiectionem, quam in rebus omnibus Creatori suo debent exhibere. Quæ subiectione cum præcipue consistat in profunda humilitate, & sui ipsorum contemptu vique ad terræ pulueres; & in præstanda integra obedientia omnibus, quæ Deus habet: flectere vtrūq; genu: est ostendere, quod subijciant, & humiliter dedant suū intellectū & voluntarē, suam animā & corpus; seseq; offerāt, ad seipsos & alios ab erroribus & vitijs purificandos; exornandos verò præclaris virtutibus in eo gradu, qui illis iniūgitur. Diaconi, inquit S. Dionysius, vnum tantum genu flectebant: at Sacerdotes vtrumq;, sicut & Episcopi: duplo enim maiorem perfectionem in suis ministerijs profitentur: ideoque maiorem subiectionem & obedientiam adhibere debent in prosperis, & aduersis, ac in rebus omnibus. Et hæc est vna inter alias causas cur in oratione flectamus vtrumque genu: protestamur enim humilem nostram subiectionem, quæ est præclara dispositio vt exaudiamur. Quod b psal. 30. 5.

CVM igitur Sacerdotes ex officio suo orent: ideo omnibus viribus hanc subiectionem conari debent exhibere vt ipsorum oratio vtilior sit.

TERTIO Episcopus manus imponit super caput ordinandorum, *insinuans, & protectionem Dei, (qua, vt sanctissimi, paterno inuenitur affectu) ipsi habitum, virtutemque sacratorem largientem, aduersariasque virtutes ab eis procul abigentem. Docet item sacras omnes, consummanantesq; actiones, quasi sub Deo, eos, qui sacris ordinibus mancipantur, efficere perfectos, ipsumque operationum suarum in omnibus habentes ducem, atque rectorem.* Ex quo fit, vt cæremonia manus ponendi super ordinandum Sacerdotem, sit pars Sacramentum cum dicit Episcopus: c *Accipe Spiritum Sanctum, quorum remisere peccata,* & c. Ac proinde per talem impositionem manuum confertur gratia Sacramentalis, ad illud ministerium: iuxta illud Apostoli ad suum discipulum Timotheum: d *Admoneo te, vt resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearū.* Hæc n. gratia est, per quā Deus gubernat ac protegit Sacerdotes in officijs eorū; & illi subsidia & facultatē ab eo habet ad eius directionē in eis sequendā. Ideoque plurimum splendere debent virtute fiduciæ innitēris his pignoribus Spiritus S. dicentis se e *obumbraturum eos manu sua in die belli;* & in quocunq; alio præclaro facinore aggrediēdo.

Ad quam fiduciam Episcopus eos munit ac corroborat signo Sanctæ Crucis Christi: qua quodammodo eos armat; ac monet, debere ipsos gloriari de plena & perfecta mortificatione sui ipsorū, & inordinatarū omnium

c. 10. a. 20. 22.
Optimè Be
lar. tom. 2.
Lib. 1. de Or
dine. c. 29.
Trid. Sess. 14.
c. 3. de Ex
trema Un
ctione &
Sess. 23. c. 63.
c. 4.
d. 2. Tim. 1.
6. et 4. 14.
e psal. 136.
8. & Isai.
49. 30

f Luc. 9. 23.

2^a. Cor. 4.
10.

5.

cupiditatum; & existimare, ad se peculiariter pertinere, quod noster Saluator dixit: *f si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me, vnum quodq; enim ministerium propriam habet crucem; & cum quotidie aliquod exercere debeant: idè etiam quotidie tollere debent crucem mortificationis eis annexam. Sine mortificatione enim non potest Sacrum Missæ offerri, nec horæ Canonice recitari, nec confessiones audiri, aut alia ministeria, qua par est perfectione, præstari. Et in his omnibus sequi debent & imitari Christum supremum Sacerdotem, expletes quod dixit Apostolus: *g Semper mortificationem Iesu in corpore nostro circumferimus, ut & vita Iesu manifestetur in corporibus nostris.* Hæc pulcherrimè explicant præclarissima Sancti huius viri Dionysij verba: *signi vitæ impressio omnium simul carnalium desideriorum vacationem, vitamq; ad Dei imitationem effectam signat (nusquã oblitus auertendo) inuentem in hominis Iesu Sacratissimam vitam, ad crucem usque, ac mortem progressi, diuina semper impeccantia comite: atque ita viuentes, (vt sui similes) imagine sua impeccantia in crucem formata signantes.* Non videtur tanè posse excellior perfectio proponi, quàm in verbis prædictis ostenditur. Mortificatione enim & abnegatione sui ipsorum, qua ipsum Christum imitantur, eos ille quasi impeccabiles reddit, quantum humana imbecillitas ferre potest; & à grauioribus, imò & à multis leuioribus peccatis, præcipuè ab ijs, quæ studio admittuntur, præseruat. Hæc suprema est puritas & Sanctitas, quam Sacerdotes diligenter quærere debent; & quæ illos reddet officio suo dignos: per eam enim maximè fiût similes ipsi Christo, cuius amore offerre se debent, si fuerit opus, ad crucis mortem subeundam: ne in aliquo ipsam offendant; aut officio suo desint. Denique finita consecratione, tam Episcopus, quàm reliqui Sacerdotes ordinationi assistentes, salutant eum osculo pacis nouum Sacerdotem. *Per quam salutationem signatur equalium spirituum Sancta Societas, mutuaq; & iucunda læticia; & vix potest Diuinam pulchritudinem per sacerdotales formas integerrimè seruans; seniores enim amant sibi similes in spiritu & professione; & ab eis ipsi amantur puro & casto amore, mutuaque & iucunda læticia, orta ex Diuina pulchritudine elucente in ministerijs Ordinũ Sacrorũ. In quibus, quamuis diuersi sint gradus superiorũ & inferiorũ: Spiritus tamen amoris, interiùs eos efficit quasi pares, ob interiorè illã pulchritudinè & virtutum omnium concursum. Ex quo prouenit, vt tota Ecclesiastica Hierarchia eo ordine & vnione progrediatur, quã supra retulimus. Sed aduertit Sanctus Dionysius, quòd Episcopus ante consecrationem Sacerdotis promulget coram omnibus astantibus nomen ordinandi & consecrandi; quasi Diuinam electionem & vocationem declarans, qua ille ad ordinem suscipiendum accedit; & inspirationem Diuinam, à qua ipse impellitur ad eundem or-**

dinem

dinem ei conferendum: sine qua neuter debet hoc opus aggredi. Nam Di-
uina vocatio præcipuum est eius fundamentum, quasi fons virtutum, &
auxiliorum, quibus illa perficitur; vt proximo capite dicetur.

CAPVT VI.

VOCATIONE AD STATVM SACERDOTALEM, NON IN-
digni vocantur, sed digni; & horum vocationis modus.

VM aded sint excelsa Sacerdotalis Status ministeria; adeo-
que magnus virtutum cumulus ad ea exercenda necessarius:
satis liquet, neminem audere debere illum suscipere solo suo
arbitratu; sed vocatione & electione Dei, ad quem pertinet
eligere; & vocare Ministros, quorum opera fit in sua domo
vlurus. Et quamuis interdum per seipsum, & non per alios homines, illos
vocet ac eligat; vt plurimum tamen vocatio incipit ab inspiratione & in-
terna Dei motione: electio verò concluditur per alios homines, quos ipse
in sua Ecclesia ad id constitutos habet. Eum in modum, quo in lege anti-
qua vnã tantum elegit Tribum in Israël, in qua esset Status Sacerdota-
lis: voluit tamen eam electionem declarari & executioni mandari per
Moysem, dicens ei: *a applica tribum Leui, & fac stare in conspectu Aaron Sa-*
cerdotũ, vt ministrent ei, & excubent, & obseruent quicquid ad cultum pertinet
multiudini; & seruiant in ministerio eius. Aaron autem & filios eius constitues
super cultum Sacerdotii. Externus, qui ad ministrandum accesserit, morietur.
Huic igitur in modum vocatio & electio Dei, quæ per internos impul-
sus & occultas inspirationes fit, manifestatur, vt ait S. Dionysius, per Epi-
scopos & Ecclesiæ prælatos: concurrente interdum nominatione & præ-
sentatione populi; vt supra dictum est, de seipsum Diaconis, quos multitu-
do fidelium Apostolis proposuit, vt eos ordinarent & consecrarent; vt sic
manifestius constaret de bonis moribus eorum qui essent ordinandi, tan-
quam iudicijs ac testimonijs, quod eos Deus ad id muneris eligebat. Qui-
curque autem huiusmodi gradus ac dignitates absque hac vocatione v-
surpauerit; nec viam, quam Sancta Ecclesia tradit, tenuerit; morietur in
anima morte culpæ grauissimæ. Usurpat enim id, quo non dignus: quia
caret perfectione ac doctrina, quam dignitas illa exigit; nec talentum il-
lud & vires habet, ad ferendum onus, quod sic acciperet: quia in grauissi-
ma illa damna incideret, quæ posita fuerunt in secundo tomo. Prædictum
hanc veritatem confirmavit Apostolus dicens: *b. Omnis Pontifex ex ho-*
minibus assumptus pro hominibus constituitur in iis quæ sunt ad Deum: vt

a Num. 30

*c. 5 de
Eccles.
Hierarch.*

Tract. 1. c. 5.

b. Heb. 5. 1.